

som dette, der gaar ud paa at tvinge enkelte Institutioner og enkelte private til at nøjes med en ringere Rente end den, som det vedblivende skal være andre tilladt at tage. Heri ser Flertallet en Forurettelse af dem, der rammes af Lovforslaget. Hertil hører for det første mange Privatmænd, som vel ere underkastede det offentlige Tilsyn med Hensyn til den Maade, paa hvilken Kapitalerne anbringes, saasom Lens-, Stamhus- og Fideikommissbesiddere, men som ingenfinde have været andre Regler undergivne i Henseende til Raadighed over Rentens Fastsættelse end andre Statsborgere. Naar det er anført, at Statskontrollen med disse Kapitaler er af en saadan Værdi, at det vel kunde paalægges Besidderne at betale noget herfor, saa er det i alt Fald klart, at et saadant Vederlag ikke kunde paalægges dem i Form af en Rentenedsættelse, der ikke kom Staten til gode, men kun var til Fordel for de Personer, der tilfældigt have Laan af de paagældende Midler.

Endvidere rammer Lovforslaget de Kapitaler, der høre til Overformynderiets Masse og Reservecfond. Hvad dem angaar, maa det erindres, at de i Overformynderiet indfatte private Kapitaler tilhøre deres Ejere med samme Ret, som alle andre Kapitaler tilhøre deres Ejere, og at man med Hensyn hertil end ikke kan paaberaabe sig, at der intet betales for Administrationen, efter som der tværtimod tages en Betaling, der langt fra medgaar til Administrationsudgifter; jfr. nedenfor.

Naar det er givet, at Overformynderiets Interessenter betale rigeligt for Administrationen og at de, som sagt, have kvalitativt ganske den samme Ret til Kapital og Rente som under tilsvarende Forhold Personer, hvis Kapitaler ikke ere i Overformynderiet, og naar det er indres, at en meget stor Del af disse Kapitaler tilhøre umyndige og umyndiggjorte, saa maa det vistnok siges at være i diametral Modstrid med det Princip, vor Lovgivning altid har fulgt i Henseende til Varetagelse af umyndiges og umyndiggjortes Liv, naar man nu vilde udpege netop dem som særligt egnede til at lide Tab i Indtægter til For-

del for en ubestemt og ubestemmelig Mængde Mennesker, hvem de intet skyldte og hvoraf aldeles utvivlsomt saare mange aldeles ikke trænge til en saadan Fordel, efter som ogsaa mangfoldige velhabende Personer have Laan af Overformynderiets Masse. Flertallet vilde finde dette uretfærdigt, saa meget mere, som det kun er undtagelsesvis, at umyndiges og umyndiggjortes Midler kunne undrages Overformynderiets Bestyrelse, og disse Personer altsaa end ikke kunne slippe fri for denne Byrde. Hertil skal endnu føjes, hvad Justitsministeren har oplyst ved 1ste Behandling, nemlig at over 90 pCt. af de i Overformynderiet staaende umyndiges Midler ere Kapitaler paa 5,000 Kr. eller derunder, saa at man allerede af den Grund ingenlunde kan paaberaabe sig, at der her er Spørgsmaal om rige Folk, der let kunne afse den halve Procent.

Man har imidlertid anført som særlig Grund til at stille dette Krav, at Staten garanterer for Overformynderiets Massemidler. Foruden at der hertil maa svares, hvad der ovenfor er gjort gældende i en anden Sammenhæng, nemlig at dette i det højeste kunde begrunde en Afgift — her altsaa en forhøjet Afgift — til Staten, medens der her jo er Spørgsmaal om Afavn af et Beløb til Fordel for tilfældige private, maa det bemærkes, at Statens Garanti ikke kan paaføre den nogen Byrde, forinden det opsamlede Reservecfond maatte være opbrugt. Dette er ikke stillet eller tilvejebragt af Staten, men indbundet ved selve Administrationens Overflud. Det udgjorde den 31te Marts 1895, jfr. det i Ministerialtidenden B. 1895, Sp. 956 og flg. offentliggjorte Regnskab for Aaret fra 1ste April 1894 til 31te Marts 1895 Krøner 4,822,262,25, altsaa et meget betydeligt Beløb, som uden Tvivl maa siges at være tilstrækkeligt til at bevirke, at Statens Garanti maa anses for rent nominal. Massens Status udviste samtidig i alt for begge Afdelinger et Beløb af Kr. 96,990,607,98, saa at Reservecfondet udgør paa en Ubetydelighed nær 5 pCt. deraf.

Det er fra anden Side indvendt, at den